

WALD ORLD

UDÁLO SE

„ADAPŤÁK“ 10. TŘÍDY

WALDEN 2022

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

FESTIVAL LIDOVÝCH ŘEMESEL ELRO

HLEDÁNÍ FORMY PÍSMO

OBLÍBENÍ UMĚLCI 10G

REPORTÁŽE

STÁŽ V BUDAPEŠTI

PO STOPÁCH MAGISTRA KELLEYHO

JAK SE TVOŘÍ

KOMIKS

NICOLAS FLAMEL

Miriam Chytilová

*Zkusme se přenést do dávných časů,
kdy alchymisté mnohdy až do noci seděli
u svých pokusů.*

*Tehdy se narodil i Nicolas Flamel,
kterého později podle legend navštívil anděl.
Mezi roky 1330-1340 se uvádí jeho narození.
Teď si ale povíme o jeho snění -*

*Flamela ve snu navštívil anděl
a tato krásná slova mu řekl:*

*Na knihu, jenž tu mám, pohleďni,
ničemu ty neporozumíš v ní.*

*Neporozumíš ty ani mnozí další lidé,
brzy ale doba přijde,
kdy tam spatříš co jiní ne!*

*O mnoho let později se mu do rukou
dostala kniha krásná.*

A návštěva anděla byla náhle jasná.

*Tu knihu koupil a bádát v ní začal,
byla však psána křikyháky, které on neznal.*

Po 21 letém snažení

dostal náhle nápad a byl z něj celý blažený.

Nejsépe udělá, když knihu vyloží žid.

K vůli židovi se rozhodl do Compostely jít.

*Do Španělska putoval,
na židy se vyptával.*

*Po dlouhém putování našel žida,
zaujala ho Flameleova kniha.*

*V knize žid rozpoznal spis dávno ztracený,
Eš mezaref byl nazvaný,
Rabi Abrahamem napsaný.*

*Po třech dlouhých letech zkoumání,
experimentování a bádání,*

se mu pokus podařil,

*Nicolas Flamel tehdy 17.1.1383 zlato
vytvořil.*

Pokus později dohadovat zkoušel.

Říká se, že recept na věčné mládí našel.

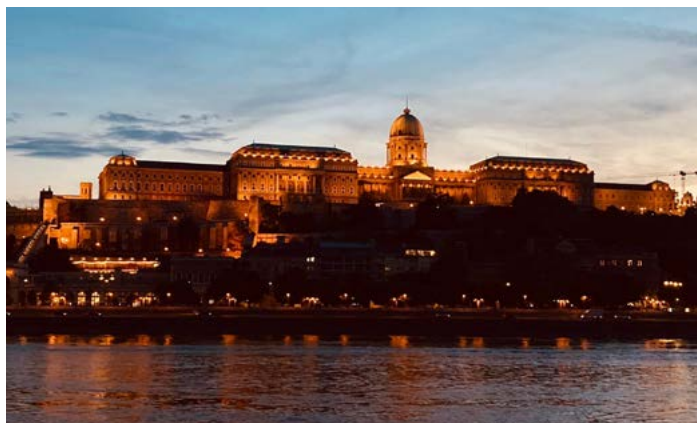
*(A že se s ním možná i někdo po jeho smrti
sešel.)*

Navždy nám zůstane záhadou,

zda jeho nohy dodnes po Paříži putujou...

REPORTÁŽE

6–11 Stáž v Budapešti ▾

19 Po stopách magistra Kelleyho

JAK SE TVOŘÍ...

17 Komiks (Václav Musil 13L)

PRÁCE NAŠICH ŽÁKŮ

12 Festival lidových řemesel ELRO

13–16 Brána do prázdnoty (komiks)

18 Hledání formy písma

22–28 Oblíbení umělci 10G

UDÁLO SE...

4–5 „Adapták“ 10. třídy

20–21 Walden 2022 ▾

foto: Johana Pechová, Viktorie Veselá

HOBIT

Ema Šmídová (6. třída)

Žil jsem život spokojeně ve své noře v Hobitíně.

Jednou ale přišla zvěst, že na výpravu musím jet.

Ne jako bojovník, není to tak, ač jako lupič musím jet tam.

Vrátit zpět poklad, co uloupen byl a osvobodit město, kde Thorin králem byl.

Už vyšlo najevo, že velká to je věc a že já a 13 trpaslíků musíme tam jet.

Gandalf mocný čaroděj nás doprovázet má, ale ne po celou dobu to trápí velmi nás.

Já sám jsem jenom Hobit, co není žádný král, jsem prostý malý človíček, co život svůj má rád.

Přesto musím já tam jet a osvobodit zem, o které já jsem nikdy vůbec nic neslyšel.

Vydal jsem se na výpravu a projel Černý Hvozd.

A nakonec jsem dojel k hoře Erebor.

Tajnou chodbou jsem se dostal k pokladu a vzal jsem nazpět prsten s trpaslíky v souladu.

Nakonec dobita byla hora a Šmak mrtev byl.

Ač velký Thorin padl, svou zem osvobodil.

Já vrátil jsem se zpět s pytlím plným zlata a doteď žiju tady a mám zelená vrata.

kresba: Marie Lukášová (6. třída)

Vydává Waldorfská škola Příbram – střední škola, Dlouhá 163, 261 01 Příbram. **Redakční rada** – 10 L (Matyáš Klimek, Jack Stander), 11 L (Ema Benadová, Anežka Kotěrová, Miriam Chytilová), 12 L (Jaromír Fiala, Veronika Dandová), 13 L (Johana Pechová, Tara McDonnell). **Grafický návrh** – Kateřina Antonová, absolventka oboru Reprodukční grafik 2017/20. **Grafická úprava a sazba** – žáci oboru Reprodukční grafik. **Kontakt** – lenka.senkova@waldorf.pb.cz.

Náklad 30 ks, **cena** 80 Kč. **Uzávěrka příštího čísla je 20. 12. 2022. Tisk** – Tiskárna PRIMA s. r. o.

OD 5. DO 9. ZÁŘÍ 2022 BYLA 10. TŘÍDA NA ADAPTAČNÍM POBYTU V NADĚJKOVĚ

V Nadějkově jsme spali v chatkách po 4 lidech, někteří spali v menších, starších chatkách ve 2-3 lidech. Na chatkách bylo znát, že jsou spíše pro menší děti, neboť tam měli velmi malé postele. Když jeden z větších spolužáků vylezl na palandu, tak jsme jen čekali, kdy spadne. Naštěstí v průběhu pobytu žádná postel nespadla, a i přes malé postele jsem se každou noc poměrně dobře vyspal.

1. DEN POBYTU

Přijeli jsme autobusem k polní silnici, kde nás vysadil. Po asi půl hodinové chůzi, při které nás paní učitelka Zemánková posilnila upečeným cukrovím, jsme došli do tábora. Seznámili jsme se s místem, vybrali jsme si spolubydlící, dali do chatek věci a šli na oběd. K obědu byl segedínský guláš s houskovým knedlíkem. Po obědě jsme měli polední klid, po kterém jsme se všichni sešli v kruhu, kde se nám představili učitelé a poté jsme začali hrát různé seznamovací hry, například tleskačku.

Odpoledne nás pan učitel Cvrček vzal na údajně krátký výlet po okolí, ale nakonec jsme zabloudili a strávili jsme půl dne na cestách.

2. DEN POBYTU

Vstávali jsme okolo 8. hodiny. Šli jsme na snídani, která byla ve stylu švédského stolu, po snídani následoval dopolední program až do oběda. K večeru jsme rozdělali oheň, u kterého hráli asi tři lidi na kytaru.

3. DEN POBYTU

Odpoledne po obědě nám pan majitel Venca přestavil své lovecké psy. Na pár dobrovolnicích nám ukázal různé povely a triky. Poté nám ukázal štěňata, která byla velice roztomilá. Dostali jsme pamlsky, kterými jsme je mohli krmit.

4. DEN POBYTU

Šli jsme na orientační běh, který jsme nemuseli běžet. Probíhal tak, že jsme dostali mapu a rozdělili se do skupinek. Na mapě byly označené body, které byly v terénu reprezentované plastovými tabulkami, ze kterých jsme si do mapy vždy opsali písmeno, z těch pak složili tajenku, která byla: ADAPTÁK.

5. DEN POBYTU

K obědu jsme měli dobré řízky. Šli jsme zase kousek k místu, kam může přijet autobus. Jeli jsme hodinu až na parkoviště pod Svatou Horou, kde oficiálně skončil náš adaptační pobyt.

MŮJ ZÁŽITEK

V rámci udržení struktury článku jsem se rozhodl nechat svoje pocity a dojmy z pobytu až na konec. Když jsem první den přišel s pusou splenou cukrovím do tábora, udivilo mě, jak se tam vůbec nic nezměnilo. Naposledy jsem tam byl ve 3. třídě. Všechno vypadalo úplně stejně staré, jak jsem si to pamatoval.

První změny jsem si všimnul, když jsem dostal první oběd. Pamatoval jsem si, že v Nadějkově byla vždycky skvělá kuchyně. Ale dostal jsem docela dobrý segedínský guláš s knedlíkem, který byl hrozně mazlavý a místo šťávy něco, co nevím, k čemu přirovnat. Když jsem pak večer šel spát do malé postele, kam jsem se skoro nevlezl, tak jsem si říkal, že bych nejradši jel domů a myslel na to, jak adaptáček protrpím. Druhý den mi však snídaně zvedla náladu. Byla to snídaně na styl švédského stolu a všechno bylo velmi dobré. Tím se pro mě obrátil celý pobyt. Jídlo bylo najednou dobré,

šťáva se dala pít a po všech seznamovacích aktivitách a večerním zpívání u ohně jsem byl tak unavený, že mi ani nevadila malá postel. I přes to, že jsem se moc neseznamoval s no-

vými lidmi a spíše se bavil se starými kamarády, jsem si adaptáček velmi užil. A je mi líto, že už skončil.

Matyáš Klimek

foto: Jitka Motyčková

BYLA NEBYLA JEDNA KONEČNÁ ZASTÁVKA METRA V BUDAPEŠTI JMÉNEM DÉLI PALYAUDVAR

Blízko ní žili nějakou dobu studenti waldorfu z Čech a po stážích vedli pravidelné průzkumné mise do hlubin rušného města. Mnohá dobrodružství se nabízela na každém kroku. Jako třeba porozumět zdejšímu jazyku, dopravě značené ve zdejších jazyce, nebo také dopravní obsluze, která uměla mluvit zpravidla pouze zdejším jazykem.

Jinak se ve městě dalo kroužit úzkými uličkami a objevovat nečekaná zákoutí. Náhodou jsme narazili na nádhernou budovu parlamentu, ostrov uprostřed řeky Dyje, na kterém ležela zpívající fontána, 300metrovou frontu do jednoho hudebního klubu, která vypadala jako v americkém filmu, nejfamóznější vintage second hand ve střední Evropě (k zakoupení tam bylo vše, madlo z tramvaje, hlava mimozemšťana, koňské sedlo, odznak „I love Brno“, kožichy a spousta dalších potřebných věcí). Jiní zase preferovali časté návštěvy zdejších obchodníků.

Jako dárek od společnosti, která Erasmus organizovala, jsme dostali volné vstupenky do muzea Krásného umění. Měli jsme možnost poznat spoustu děl a interpretů z dřívějších dob Evropy a Maďarska, včetně truhlářské expozice. Jeden krásný večer jsme věnovali návštěvě Ruského kola. Tato akce nám umožnila velkolepý výhled na noční Budapešť. Po zvládnutí atrakce jsme si pod kolem zazpívali písně z muzikálu Mamma mia.

Měli jsme možnost ochutnat cizí jídlo. Nebyl to však úplně příjemný zážitek. Dostávali jsme totiž občerstvení v plastových kra-

bičkách. Ty na nás čekaly po práci. No mňamka to zrovna nebyla. Kombinace brambor s rýží nás opravdu nenadchla. Ale nebylo by tolik o čem mluvit, kdyby bylo všechno perfektní. Bavili jsme se častými zpěvy a tanci v úzké chodbičce, která spojovala naše apartmány. Dovolují si pasovat písničku Dance with somebody na budapeštskou hymnu. Pouštělo nám ji nejmenované individuum (Bára Horáková, 12G) ráno, večer, pořád.

No, zážitků i zkušeností bylo mnoho a pochybuji, že by se našel někdo, komu tenhle „výlet“ nic nepřinesl. Právě naopak! Doufám, že pokud bude nějaký další walda Erasmus, povede se úplně stejně jako tenhle. Náš velký vděk proto patří našim doprovázejícím učitelům, panu učiteli Samuelovi Weisemu a panu asistentovi Matějovi Kuncovi. Samozřejmě také paní učitelce Jitce Zemánkové, která vše zařizovala, panu řediteli Robertovi Žákovi a projektu Erasmus+, kteří nám to zprostředkovali. Poděkování patří též pobožce erasmu ICEBA, kteří nám pomáhali s různými problémy během pobytu. Takže jménem erasmácké skupiny: MOC VÁM DĚKUJEME.

PS.: stručný popis národního jídla, které jsme dostali na náš úplně první krabičkový oběd – špagety, kuskus a jahodová polévka (všechno smícháno dohromady). Zde se potvrzuje heslo – jiný kraj, jiný mrav.

Ema Benadová 11L

- ◀ Naše skupina před budovou parlamentu
- ▼ Néprajzi Múzeum naproti parlamentu
- ▶ Před budovou parlamentu v noci
- ▶ ▶ První den – čekáme na autobus do práce

Ruin Bar Szimpla Kert

Dvůr domu, kde jsme byli ubytováni

Vstup k našim apartmánům z ulice

BUDAPEŠŤ JAKO PRACOVNÍ STÁŽ

Jet do Budapešti a ještě pracovat? Co tam budeme dělat? Jak se tam domluvíme? Zvládneme to vůbec?

Nabídka jet na pracovní Erasmus do Budapešti přišla již na jaře.

O tom, co to vše bude obnášet, jsme se dozvěděli až na konci prázdnin. Přesto jsme si nedokázali představit, co nás v Budapešti bude čekat. Po sedmihodinové cestě jsme se ubytovali na hostelu. Jedna společná chodba a čtyři pokoje po třech a pěti postelích.

V pondělí jsme se rozjeli na místa našich stáží. Truhláři měli tři pracoviště, dvě skupiny po třech a David Slavík byl sám. Bára Horáková, grafička, byla v jedné tiskárně také sama.

Nás lyceánů bylo celkem dvanáct, šest studentů ze 13L a šest studentek 11L. Jako lyceum jsme měli stáž v domově důchodců. Nejprve jsme ovšem museli na testy na covid-19. Naše stáž tedy začala v úterý po potvrzení dvanácti negativních covid testů. Přesto jsme na chodbách domova důchodců museli nosit roušky a často používat dezinfekci. Seznámili jsme se s naším vedoucím stáže Danielem. Přišla nás přivítat i paní ředitelka a maďarsky nám říkala informace o sobě, v čem se také angažuje, informace o domově a o tom, co nás bude čekat. Samozřejmě nám to Dániel překládal do angličtiny.

První týden jsme tedy měli stáž od úterý do čtvrtka a v pátek jsme měli volno. Měli jsme přednášky a diskuse o tom, co je to empatie, sympatie, jaký je mezi nimi rozdíl. Další témata byla např. meta-komunikace, haptonomie...

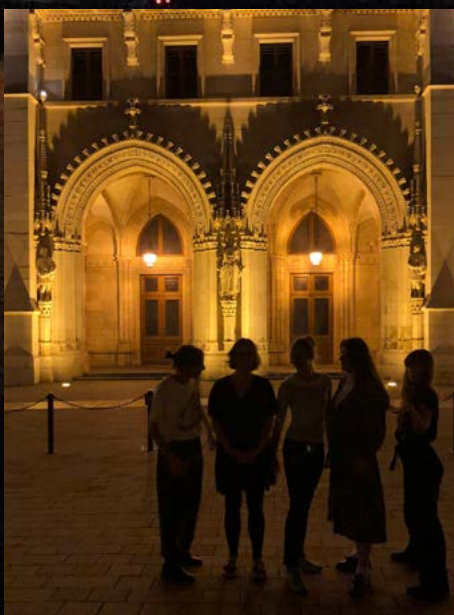
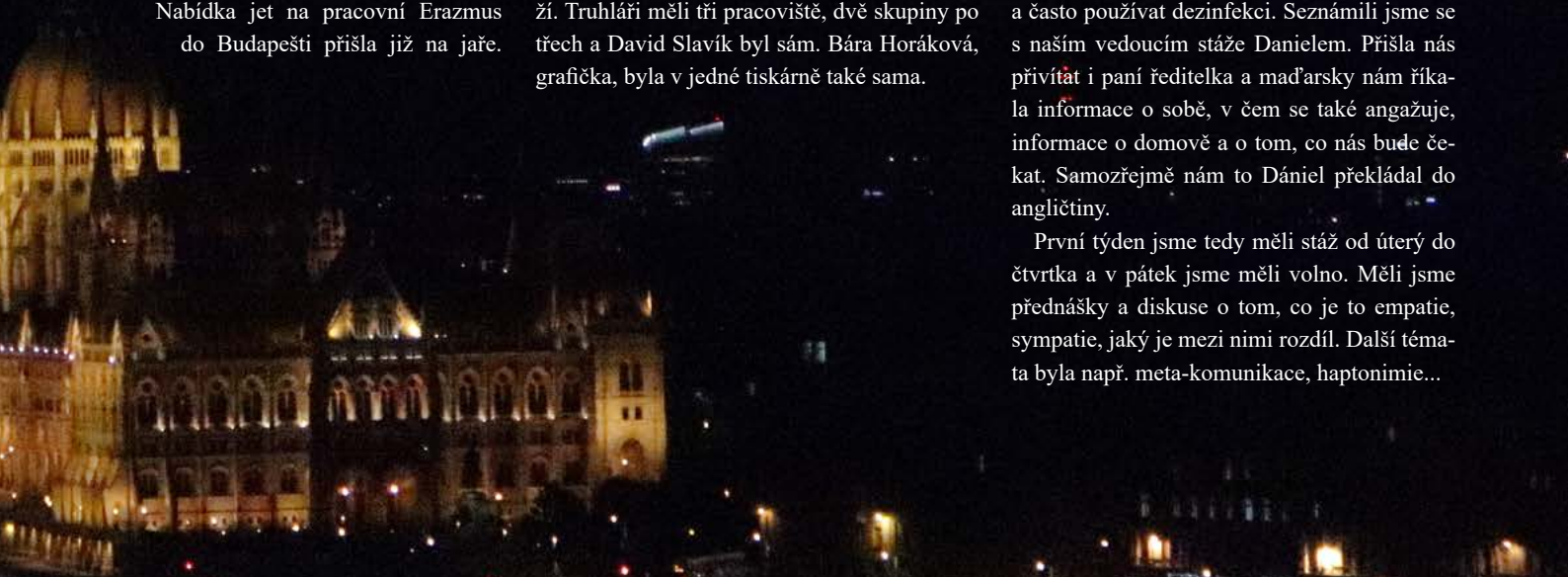

foto: Johana Pechová., Samuel Weise, Barbora Hornová

Poslouchat tři hodiny, i když s přestávkami, bylo velmi náročné. Přesto, že já osobně jsem většinu rozuměla, bylo náročné to vnímat a překládat si to. Tato témata jsou těžká i v češtině,

natož v jazyce, který pro většinu není rodný. Měli jsme taky dva kurzy, kde jsme si mohli něco zkusit, jeden o medical massage therapy a o fyzioterapii. Druhý týden jsme šli i za klienty domova důchodců. Byli jsme na hodině se sedmi klienty s demencí. Nejdříve jsme jen pozorovali, ke konci hodiny jsme se snažili se dorozumět posunky a pomáhat jim s kreslením. Další den jsme šli pár klientů navštívit. Jedna paní uměla anglicky, tak jsme si s ní mohli povídat přímo, u ostatních nám to Dániel překládal. Ve středu jsme šli navštívit ukrajinské romské uprchlíky, kteří žijí ve vile patřící domovu. Poslední den jsme si řekli naše reflexe ohledně stáže a šli jsme se rozloučit s klienty, které jsme den předtím navštívili. Rozloučili jsme se s nimi zazpíváním písně. Někteří dojetím plakali. Jedna paní říkala, že je jí ctí, že jí přišlo navštívit tolik mladých lidí, a navíc z takové dálky.

Myslím, že setkání byla přínosem pro každého z nás. Ať už v pozitivním či negativním směru. Minimálně jsme si zkusili, že zvládneme být v cizí zemi dva týdny na pracovní stáži.

Johana Pechová 13L

ANDROMEDA, LIBRA A ROSALINDA

Vezmu to asi od začátku a popíšu takové první setkání s Erasmem. Když nám nabídli, že můžeme jet do Maďarska, řekla jsem bez přemýšlení ano a najednou jsem seděla v autobuse a jelo se, bylo to rychlé a nečekané. Byla jsem tam jediný grafik, takže se mě láskyplně ujaly slečny z 13L.

Abych se ale pomalu přesunula k důvodu, proč jsme do Budapešti vůbec zavítali. Hlavním důvodem byla práce, v mém případě v tiskárně. Měla jsem ohromné štěstí a potkala jsem dva úžasné mistry, kteří mi vše vysvětlili, pomohli mi a stále na mě mluvili, což se první týden zdálo velmi nevtaně, ale když se na to takto zpětně dívám, ohromně mi to pomohlo zlepšit se v angličtině. Druhý týden, kdy jsem se už trochu rozmluvila, to bylo naprosto super. Dozvěděla jsem se od nich spoustu zajímavých věcí o Budapešti, ale i celkově o Maďarsku, také pár maďarských sprostých slov, bez toho jsem přece nemohla odjet. Celková atmosféra v tiskárně byla úžasná, například mistr hrál fotbal se svou šéfovou. Každý stroj měl vlastní samolepku se jménem a zobrazením v lidské podobě, kterou vytvořili v grafické části tiskárny, litaly tam potom věty jako "Když budeš něco potřebovat, jsem u Rosalindy".

Dělala jsem dokončující práce v tisku, což znamená například skládání letáků, sešívání časopisů nebo děrování notýsků. Na podobné práce jsem byla připravená, takže mě to nepřekvapilo a v podstatě nic jiného jako student ani

BUDAPEST

OD ŠKOLY JSME DOSTALI KAPESNÉ 50 EURO, COŽ JE ASI 20 000 FORINTŮ. MĚLI JSME ZAJIŠTĚNÉ SNÍDANĚ, OBĚDY, VEČEŘE A LÍTAČKU NA VŠECHNY DRUHY DOPRAVY PO BUDAPEŠTI. MOHLI JSME SI TĚDY KUPOVAT RŮZNÉ MÍSTNÍ DOBROTY, NAVŠTĚVOVAT OBCHODY, KAVÁRNY A PODOBNÁ PŘÍJEMNÁ MÍSTA.

Erasmus+ je program EU na podporu vzdělávání, odborné přípravy, mládeže a sportu a je financován Evropskou unií.

dělat nemohu, u strojů je totiž velká zodpovědnost, kterou na mě nemohou vložit.

Ted' ještě pár vět o našem volném čase. Jak už jste se jistě dočetli v předchozích článcích, vyrazili s námi dva skvělí vyučující, kteří nám dávali dostatek prostoru na osamostatnění, ale také prozkoumávání koutů a krás Budapešti. Viděli jsme spoustu památek a muzeí. Se slečnami z lycea jsme se jely podívat i na ostrov a jiná zajímavá místa.

Abych to tedy konečně nějak shrnula, protože bych o výjezdu mohla psát a vyprávět do nekonečna. Je to nezapomenutelný zážitek a hlavně zkušenost, pomohlo mi to uvědomit si spoustu věcí, a hlavně jsem poznala spoustu úžasných lidí, a to nejen zvědavých Maďarů, ale také lidi

z řad naší školy. Myslím, že jsem asi vyzdvihla ty nejdůležitější body našeho výletu, a kdyby někdo měl zájem o bližší informace, nebo jen tak pokecat, určitě jsem k dispozici.

Mějte se hezky, Barbora Horáková :)

Z Erasmu do Budapešti jsem byla už od začátku nervózní. Ale věděla jsem, že když pojedu, tak budu nakonec ráda. Dva týdny byly poměrně dlouhá doba. Pracovali jsme v domově důchodců, což bylo pro mě dost emocionálně náročné. Ani mi moc nesedl náš vedoucí Dániel. Porozumět anglickému povídání o empatii a sympatii bylo trochu nad mé znalosti v angličtině. Ale zvládla jsem to. Odvez-

la jsem si spousty hezkých zážitků s holkami a jsem moc ráda, že jsem mohla jet. Každá zkušenost se počítá!

Barbora Hornová

foto: Johana Pechová., Barbora Horáková

ROZDÍLY MEZI MAĎARSKEM A ČESKEM

Během celého pobytu jsme se zaujetím pozorovali rozdíly, věci, které tu mají jinak.

Jako první nás zaujalo, že u vstupních dveří nemají zámky na klíče, ale mají číselné kódy. Pro nás to bylo velmi praktické, museli by nám totiž každému dát dva klíče, bez kterých bychom se nedostali do pokojů. Takhle jsme si museli jen zapamatovat dva pětimístné kódy.

Další zajímavostí bylo, že metro nemělo vagóny. Byla to jedna dlouhá souprava, kterou se dalo projít od začátku až na konec. Ještě před odjezdem nám říkali, že denně potkáme třeba 3x revizory v MHD. První týden jsme nepotkali žádné, avšak během druhého týdne jsme opravdu potkávali revizory několikrát denně. Také zde mají nejstarší metro, ve kterém jsou kožené úchyty na stropě vagónu. Tyče, za které se v metru může cestující držet, měly uprostřed čtyři výstupky, takže se u jedné tyče nemuseli tlačit čtyři lidé, ale pohodlně se držet za tu část, která byla nejbližší.

Na přechodu pro chodce, když se blížil konec přecházející doby, začal zelený panáček blikat, pár vteřin poté skočila červená. Avšak semafony v Budapešti nemají žádné zvukové signály.

Bydleli jsme na konečné červené trasy metra, takže bylo pro nás jednodušší se v metru orientovat. Jako jednu z pomůcek v metru jsme měli: v Praze je Florenc přestupní stanice, v Budapešti mají přestupní stanici Ferenc.

V centru mají spoustu historických, zdobených, vysokých obytných domů. Protože těchto budov je spousta, často v přízemí byly obcho-

dy a kanceláře. Jednou jsme šli do Lidlu, který byl velký asi jako prodejny coopu nebo koruny v Čechách. U nás jsou supermarkety Lidl a Tesco velké a se spoustou zboží, v Budapešti však mají prodejny malé. Obchody Spar (maďarsky Špar) měli na každém rohu, každé benzína a zastávce, ať už malé či velké prodejny.

Také jsme postupně zjišťovali, na které památky musíme v noci a na které přes den. Na budovu parlamentu a hradu to bylo lepší v noci. Budovy byly krásně osvětlené a tím vynikaly. Široko daleko žádné davy turistů, jen sem tam pouze pár lidí procházejících kolem.

Na Margaretině ostrově měli osvětlenou fontánu, která každou půlhodinu tryskala do rytmů moderních či klasických skladeb. Jít se však podívat do uličky plné zajímavých barů, jako je Szimpla Kert bylo naopak lepší přes den, byl tam minimální počet lidí a v klidu jsme si prohlédli to, co jsme chtěli.

Určitě bychom našli i další rozdíly, jako je placením forinty a následně přepočítávání na koruny. Budapešť je krásné město a někdy ji právě tyto rozdíly dělají jedinečnou.

Johana Pechová

TRUHLÁŘI V BUDAPEŠTI

Práce v Maďarsku byla šancí získat nové zkušenosti, ať už v podobě fyzické práce nebo pozorováním ostatních zaměstnanců.

Pro truhláře byli zajištěny tři pracoviště. David Slavík byl sám. Luka Brajanoski, Michal Kočí a Jakub Homolka byli další skupinka. Třetí skupinka byl Lukáš Fára a Filip Jozefy

Daná pracoviště si individuálně vybírala žáky dle jejich vlastních preferencí. Když jsme dorazili do apartmánů, byli jsme seznámeni

s pracovními skupinami a s pravidly pobytu. Další den jsme byli individuálně zavedeni do přiřazených pracovišť. Každý měl cestu časově různou. Já ji měl nejdelší. Skládala se z devíti zastávek tramvají a sedmnácti zastávek autobusem, což trvalo asi hodinu.

Byl jsem jednočlenná skupina ve firmě jménem Bakosfa Kft. Firma se už v minulosti zúčastnila programu Erasmus+, takže jsem měl celkem štěstí, jelikož byli připraveni na nehody, které může účastník Erasmusu způsobit. První den mě pochopitelně poslali na nejnudnější práci, kterou tam měli. Druhý den jsem je osobně poprosil, jestli bych nemohl dostat zajímavější práci, u které bych se až tak nenudil. Dostal jsem na práci řezání laminátových desek přímočarou pilou a broušení desek kompresorovým excentrem. Měl jsem svůj osobní prostor o velikosti 6 m na 8 m. Dřívna byla velice dobře vybavena co se týče strojů a materiálů.

Dorozumívání probíhalo jak slovy v angličtině, tak pohyby rukama a nohama, jak se to hodilo. Pokaždé, když jsem měl pauzu na oběd, místo toho abych si nosil obědy, které jsme dostávali na apartmánu, tak mi šéf firmy dobrovolně kupoval obědy přímo z kuchyně na pracovišti. Z minulosti totiž věděl, že obědy, které jsme dostávali, ne vždycky byly to pravé.

Časem jsem si na brzké vstávání a dojíždění začal zvykat. Na pracovišti jsem se pomalu a jistě začal orientovat, začal jsem si pamatovat, kde co je a co kam patří. Také jsem si začal pamatovat jména a tváře pracovníků kolem mě. Zaměstnanci byli velice přátelští a komunikativní i když téměř polovina nemluvila anglicky. Pokaždé, když jsem něco potřeboval, tak se mi okamžitě začali věnovat, i když měli rozdělanou svou práci.

Jelikož jsem byl sám, měl jsme větší motivaci k práci. Ke konci posledního dne jsem jako poděkování za pracovitost dostal hodnotný dárek, který mohu využít ve školní dřívě.

David Slavík

Dne 11. 9. jsme úspěšně překročili hranice Maďarska a vydali se za dobrodružstvím. Pobyt v Maďarsku byl velice příjemný a okouzlující. Byl jsem na pokoji s Filipem a Davidem. Do práce jsme chodili do malebné firmy, která se zajímá o výrobu nábytku a o mimořádné zakázky. Firma byla na kraji cent-

ra Budapešti, kam jsme dojížděli každé ráno. Nejdříve jednu stanicí tramvají, poté jsme přestoupili na jinou tramvaj, kterou jsme jeli dalších 6 zastávek na hlavní vlakové nádraží, ze kterého jsme jeli vlakem až na stanicí Ujapest, kde se nacházela naše firma.

Ve firmě bylo zhruba 17 stálých zaměstnanců. Měli spousty moderních strojů, které vám ulehčí práci a čas. V práci byli jen asi 3 zaměstnanci, kteří uměli alespoň základy angličtiny. S ostatními jsme se dorozumívali všelijak. V práci jsme se tedy naučili pracovat s moderními stroji a přiučili jsme se pár místních vychytávek. O pauzách na oběd jsme si povídali s jedním velice milým kolegou o ekonomice v Maďarsku a Česku, také o politice a o celkovém dění ve světě. Ve firmě jsme se mimo jiné podíleli na výrobě pergoly, medic-boxu a také na výrobě stolu do budapešťského PARLAMENTU.

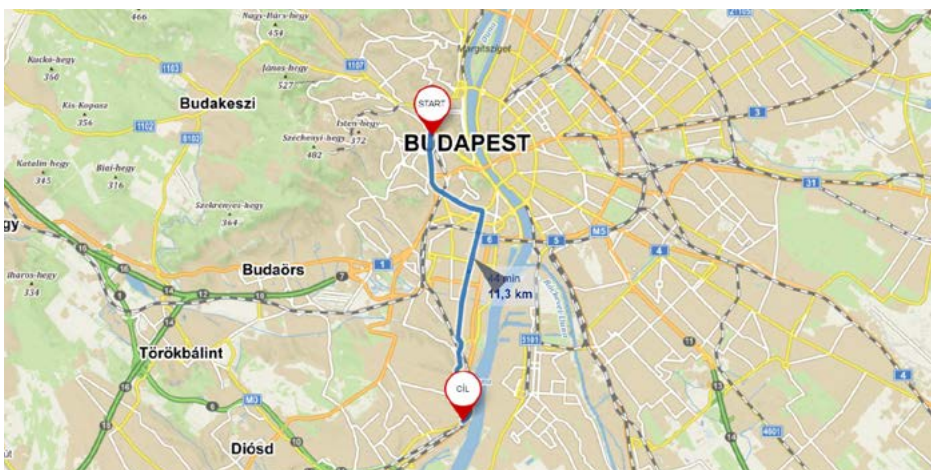
Práci jsme si užil a díky mému kolegovi Filipovi mám spoustu hezkých zážitků

Lukáš Fára, 12T

Pracovali jsme 10 dní ve firmě Woodplastic, která se zaměřovala na práci s laminem. Vyráběla kuchyňské linky a mnoho dalšího nábytku. Naším cílem bylo naučit se něco, co ještě neumíme. Pracovali jsme na mnoha strojích. Strojích jako např. na hoblovec, srovnávače a na kotoučové pile. Pomáhali jsme vyrábět bukové schodiště na uvedených strojích.

Práce se nám moc líbila, ale bohužel v této firmě nikdo neuměl anglicky. Domlouvali jsme se rukama nohama. Anglicky jsme mohli mluvit například s organizací ICEBA (maďarská pobočka Erasmusu) nebo při nákupu v obchodech Budapešti.

Luka Brajanoski, Michal Kočí, 12T

O prázdninách jsme já (Filip Jozefy, Lukáš Fára a absolvent Matyáš Carhoun) jeli na festival lidových řemesel ELRO na Slovensko do města Kežmarok.

Bydleli jsme v chatce 11 km od Kežmaroku. Festival byl veliký a moc hezký. Účastnili se ho jak Češi a Slováci, tak i třeba Němci, Poláci, Maďaři, Rumuni a Rakušané či Francouzi.

Jako dar městu Kežmarok jsme zhotovili z dubové spárovky městský erb, který jsme předávali na pódiu primátorovi města panu Ferenčákovi.

Program byl pestrý: na pódiu se střídaly různé kapely a tančily se lidové tance. Festival se rozkládal v centru města od náměstí k hradu. Jako zpříjem-

nění s námi jel flašinetář pan Bondra, který má v repertoáru mnoho písní.

Co se týče našeho stánku, vytvořili jsme stánkovou osadu společně s našimi grafiky, příbramskými betlémáři a březnickým kovářem. V našem stánku jsme prodávali různé intarzie, sochy a dokonce si bylo možné u nás vypálit za 2 eura zvířecí motivy na lipovou destičku.

Celkově bych tento výlet hodnotil hodně kladně. Užili jsme si spoustu zážitků, zažili jsme mnoho srandy a rozhodně na tento zážitek nezapomeneme. Doufám, že se nám pošastní vyjet i příští rok.

Filip Jozefy, 12T

Realizaci akce finančně podpořilo město Příbram

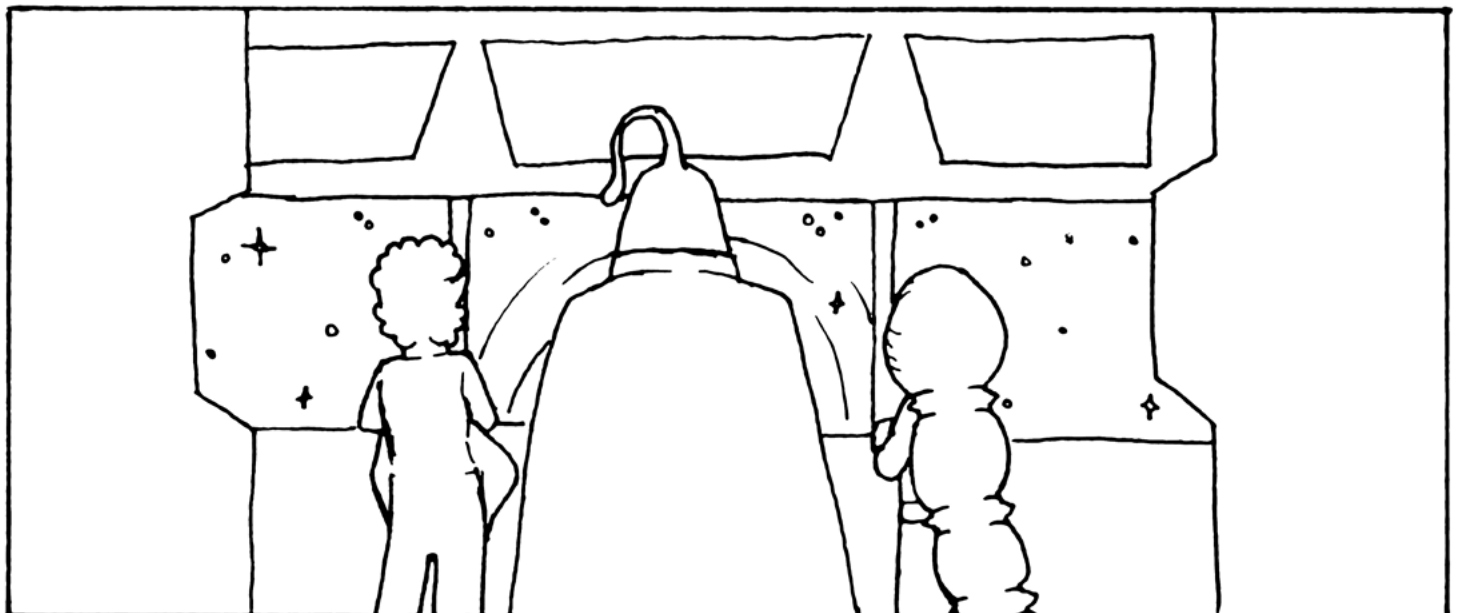
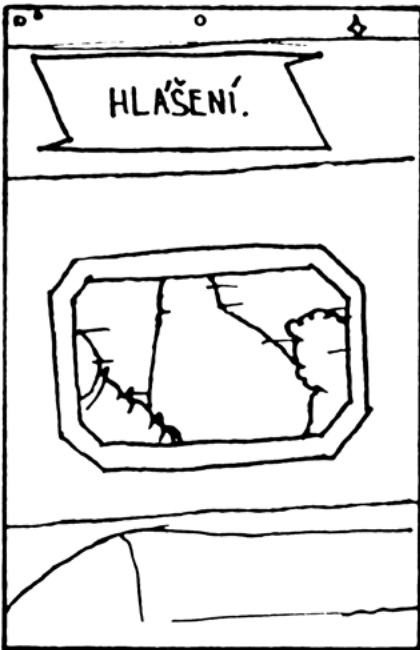
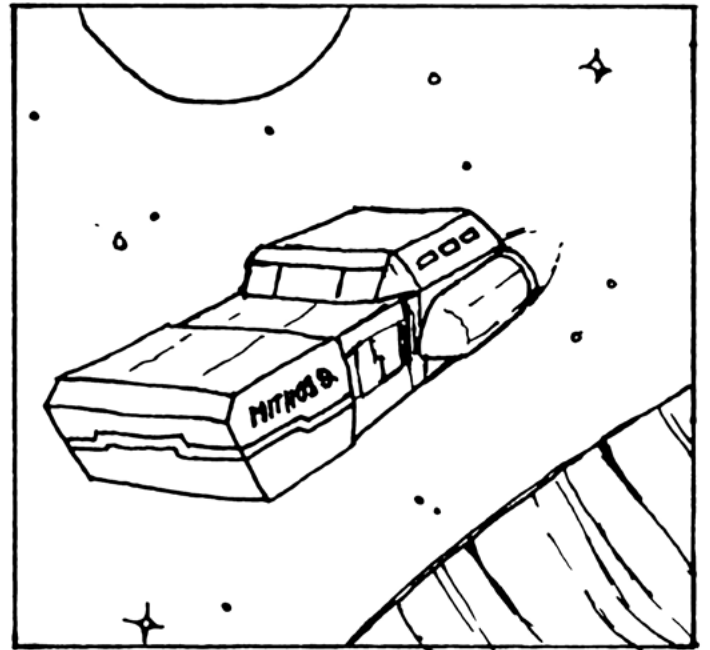
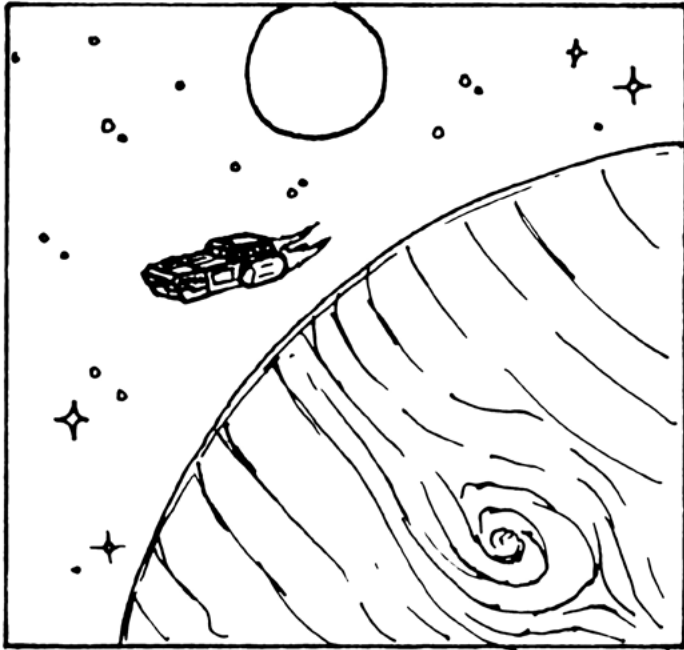

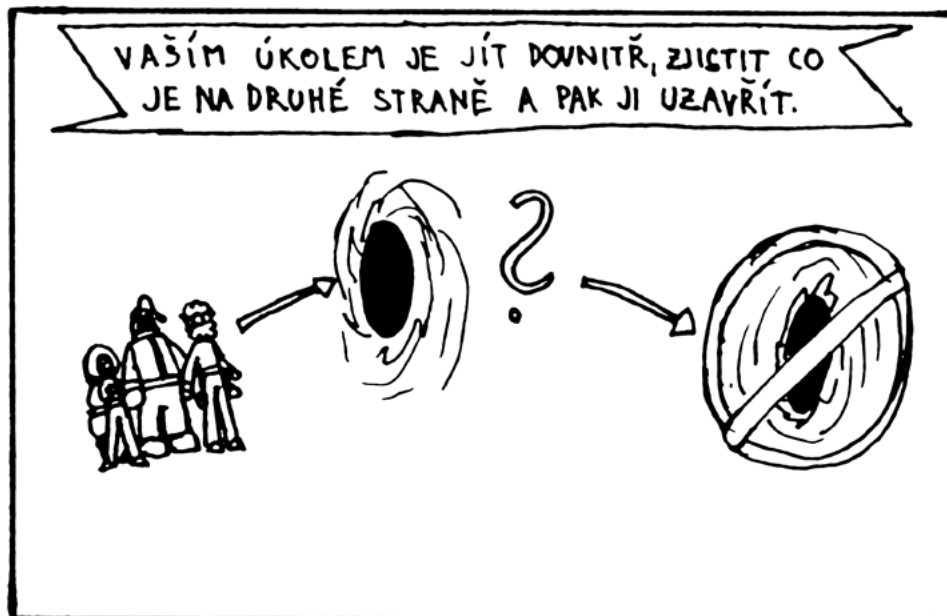
BRÁNA

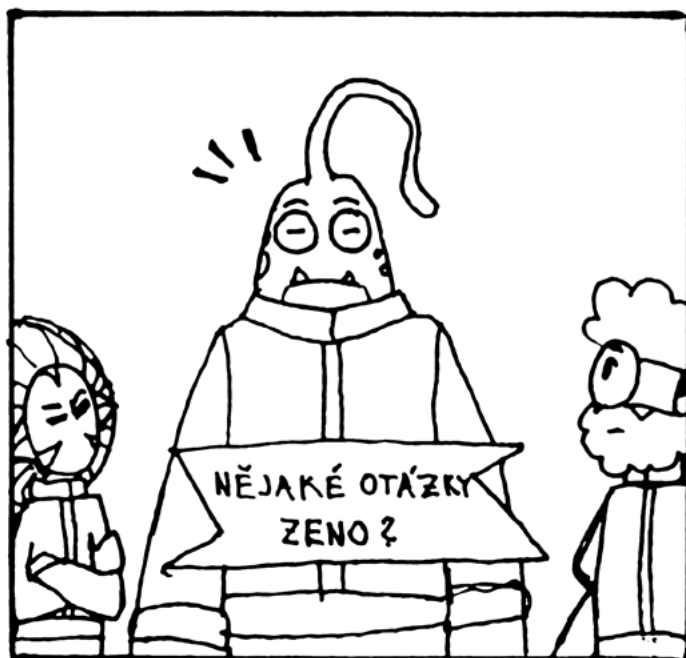
VÁCLAV MUSIL

DO PRÁZDNOTY

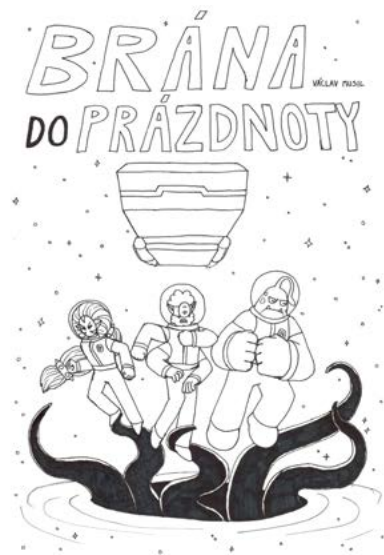

Komiks je uměleckou formou vyjádření, kterou zná celý svět. Na komiks jako na literární formu je mnoho názorů a často je považován za jednoduchý a lidé si o něm myslí, že je určen spíše pro děti. Tyto předsudky byly jedním z mnoha důvodů, proč jsem si vybral komiks jako svou ročníkovou práci. Komiksy se zabývám již od základní školy, rád je čtu a rád vymyslím své vlastní. Vydat vlastní komiks je mým dlouholetým snem.

JAK KOMIKS BRÁNA DO PRÁZDNOTY VZNIKAL

V umělecké části ročníkové práce jsem nejdříve vymýšlel příběh a postavy, o kterých příběh bude. Už od začátku práce jsem věděl, že budu chtít použít jeden z nápadů, které jsem vymýšlel dříve. Největší problém mi dalo vybrat si jeden nápad. Nakonec jsem se rozhodl ztvárnit sci-fi komiks o třech mimozemšťanech, kteří mají za úkol prozkoumávat a uzavírat trhliny ve vesmíru. Celkový příběh tohoto komiksu promyslím již delší dobu, ale stále ho nemám zcela vymyšlený a celý by se rozhodně nevešel na osm stránek. Po-

kusil jsem se spíše o takovou jednu epizodu, která by sloužila jako ukázka na celkový příběh.

Vzhled postav už jsem měl předem částečně vymyšlený, v konečné podobě se ale spolu se jmény a povahami rozhodně liší od původních návrhů. Některé nejstarší koncepty jsou dokonce pět let staré. Nejdříve jsem si tedy jednoduše kreslil skici, při kterých jsem promýšlel koncepty příběhu.

Po navržení vzhledu postav jsem si napsal jednoduchý scénář, který jsem postupem času dopisoval a upravoval. Scénář

se ke komiksu běžně píše, ale to jak vypadá, se u každého umělce liší, hlavně proto, že u scénáře stačí, aby mu rozuměl ten, kdo komiks kreslí.

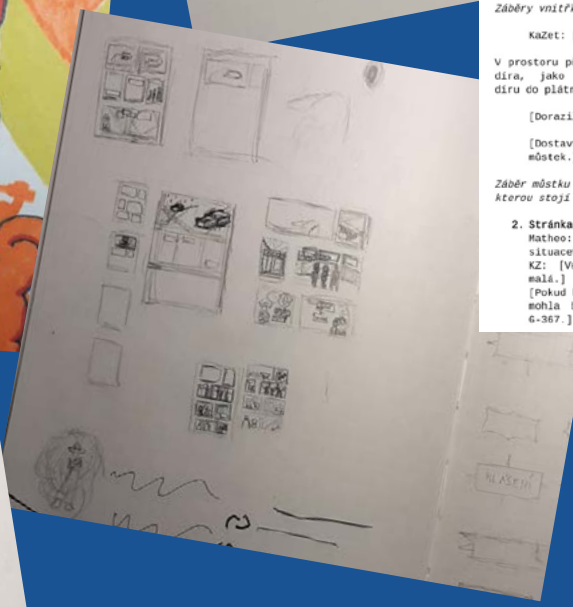
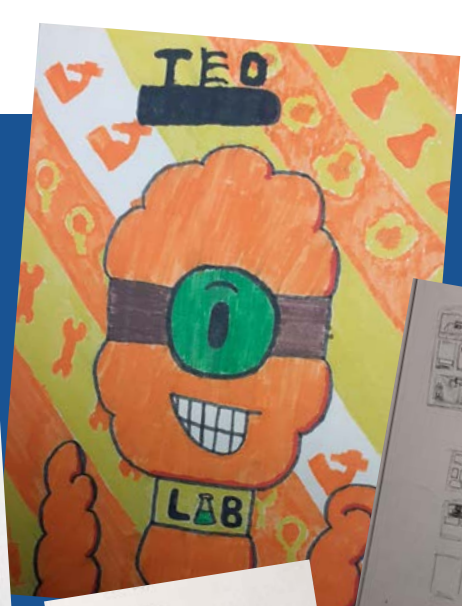
Když jsem měl scénář, mohl jsem začít kreslit. Nejdříve jsem si ale stanovil velikost okrajů a panelů. Vybral jsem si formát A4 a od levého a pravého okraje jsem si nechal mezeru 1 cm, nahoře mezeru 1,5 cm a u spodního jen 1,2 cm. Konkrétní rozměry jsem si vybral proto, aby jednotlivé řádky měli přibližně stejnou velikost.

Dále jsem si kreslil jednoduché skicy seřazení panelů, což jsem pak překreslil na papír A4. Po nakreslení stránky tužkou jsem čáry obtáhl fixou a případně i vybarvil. Komiks jsem zpracoval celý, ale pouze černobíle, kvůli krátkému času, který jsem si na jeho tvorbu nechal.

V časopise WaldWorld bude *Brána do prázdnoty* vycházet na pokračování. Děkuji Báře Horákové z 12G za vybarvení titulní strany.

Václav Musil

BRÁNA DO PRÁZDNOTY

Komiks - Brána do Prázdnoty
scénář:

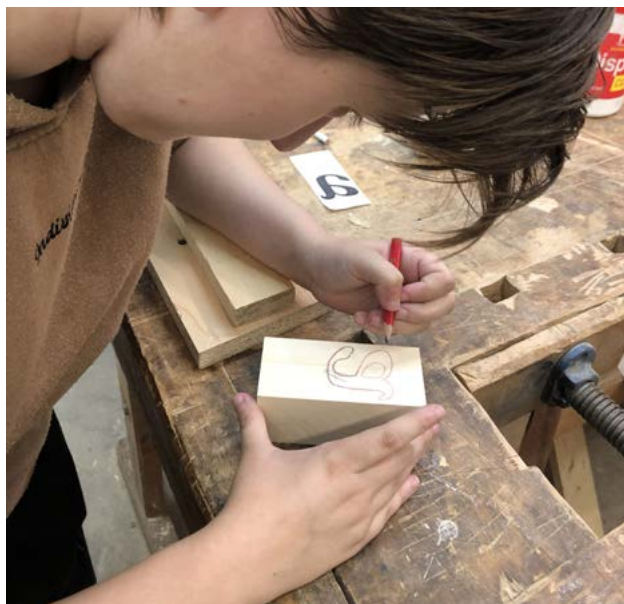
1. Stránka
V :emrén prazdnu plnem vzdálených hvězd letí malá vesmírná loď s nápisem MYTHOS.
Záběry vnitřku lodi.
KaZet: [Mlášeni.]
V prostoru před lodí je kruhová díra, jako by někdo vyvrátil díru do plátna reality.
[Dorazili jsme k trhlině.]
[Dostavte se prosím na můstek.]
Záběr můstku a obrazovky před, kterou stojí tři osoby.

2. Stránka
Mathoo: "KaZet, jaká je situace?"
KZ: [Velikost trhliny je malá.]
[pokud by ale dále rostla, mohla by pohltit planetu 6-367.]

HLEDÁNÍ FORMY PÍSMŦA

Na vlastní kůži jsme si vyzkoušeli, jak se v renesanci tvořily litery. Hledali jsme způsob, jak Johannes Gensfleisch Gutenberg písmovinu odléval.

Tvarem písmen se Gutenberg chtěl přiblížit ručně psaným knihám. Formičky pro odlévání vyrýval přímo do kovových forem. Slitinu tvořil antimon, cín a olovo. Jednotlivé znaky se pak sázely vedle sebe do rádků, řádky se svázaly do rámu, a tak vznikla forma stránky, která se v knihtiskovém lisu otiskla na papír. Výhodou této nové technologie bylo to, že po otisku se forma rozebrala a znaky se použily pro další práci. Takto se tiskly především knihy, proto se tato forma tisku nazývá knihtiskem.

K tvorbě liter jsme využili našich truhlářských dílen. Abychom mohli písmo vyrobit, zvolili jsme techniku dřevorezu. Vytvořili jsme písmena slova Grafik. Nejdříve jsme v InDesignu vysadili slovo Grafik fontem Garamond. Tento font je zástupcem nejstarší formy tiskového písma - renesanční antikvy. Formu jsme si připravili zrcadlově, jelikož teprve po otisku štočku je znak čitelný.

Každému z nás bylo přiděleno jiné písmeno. Na předem připravené lipové kvádříčky jsme si každý za pomoci tužky a přenosného papíru zadané písmeno překreslili. Nožkem jsme znak ořízli a poté jsme začali dláty odlupovat kusy nežádoucího materiálu. Řezali jsme vždy směrem zvenku k zářezu nože. Dřevo jsme odstraňovali do hloubky 5 mm. Práce to musela být velmi přesná, abychom omylem neodštípli kus písmene. Když se to někomu stalo, musel se daný kousek najít a lepidlem přilepit. Když bylo hotovo, písmena jsme natřeli razítkovací barvou a obtiskli na karton.

Dalším krokem bude vytvoření odlévací formy z hlíny a vylití forem olovem, což nás čeká na příští praxi. Děkujeme truhlářům za přípravu materiálu i za poskytnutí dílny i všech potřebných nástrojů.

Kateřina Velechovská, Milan Rajtr, Simona Filová,
Barbora Krásová a Barbora Horáková

V úterý 18. října se část 13L (přírodovědné zaměření) společně s paní učitelkou Kramářovou zúčastnila v rámci hodin chemie komentované prohlídky v Muzeu alchymistů a mágů staré Prahy.

Muzeum se nachází přímo pod Pražským hradem, v domě, kde koncem 16. století žil Edward Kelley. Interaktivní expozice navozuje dobu rudolfinských alchymistů. Nejprve jsme navštívili část výstavy v přízemí, kde jsme mohli vidět model vesmíru, jak jej v té době viděli alchymisté, nebo nahlédnout do magické místnosti Faustova domu. Poté jsme po původním točitém schodišti, připo-

mínajícím velice zjednodušenou a jednoduchou šroubovici vlákna DNA, vystoupali do slavné Kelleyho věže, kde se dříve nacházela jeho laboratoř. V této laboratoři se Kelley a další alchymisté té doby pokoušeli vyrobit nejen zlato pro císaře Rudolfa II., ale také například kámen mudrců, elixír života, nebo dokonce vdechnout život sošce z vody a jílu. Všichni jsme si výlet a moc hezky zpracovanou výstavu užili. Děkujeme za možnost vyjet a prožít si část historie chemie tímto způsobem.

Část 13L

PO STOPÁCH MAGISTRA KELLEYHO

Walden je charitativní akce, kterou každým rokem pořádají studenti třetího ročníku waldorfské střední školy v Příbrami.

Studenti vždy vyberou nějakou waldorfskou školu kdekoli ve světě, které následovně pošlou vydělané peníze z této akce. Většinou se jedná o školy v rozvojových zemích. Tento rok to byla Waldorfská školka Acacia Nursery Tree School v Jihoafrické republice.

WALDEN SE KONAL V SOBOTU 24. ZÁŘÍ V PŘÍBRAMI NA HOŘEJŠÍ OBOŘE

Bylo to poprvé, kdy akce proběhla mimo prostory Waldorfské školy Příbram. Studenti 12L se rozhodli Walden posunout o stupeň výš, a díky tomuto rozhodnutí byla akce přístupnější široké veřejnosti

a dozvědělo se o ní více lidí, což neovlivnilo pouze samotný průběh akce, ale i finanční částku peněz, jež byla vybrána.

No a z čeho se těšili lidé, kteří na Walden dorazili? Na hlavním pódiu hrály místní kapely, v antikvariátu bylo možno si vybrat z různých druhů knih, v bazárku jste si mohli pořídit nový módní kousek do šatníku a v jednom ze stánků bylo dokonce možné vyzkoušet si nakrmit hada. Děti si mohly vyrobit vlastní náhr-

foto: Zdeňka Kramářová, Lucie Vaníšová, Viktorie Veselá

delník či náramek z korálků a mezitím si rodiče odskočili na pivo nebo třeba na grilovaný sýr. Součástí kulinářského zážitku na Waldenu byla i africká arašidová polévka, kterou studenti sami uvařili. V duchu Afriky se mimo polévky nesla i píseň zazpívaná na zahájení akce, také celková výzdoba.

Walden skončil v pozdních večerních hodinách a finální částka získaná na podporu školky činila celých 39 104 Kč. Nakonec jak studenti, tak i ti, kteří se pouze přišli podívat, odcházeli nejen s nadšením ze skvěle povedené akce, ale i s příjemným pocitem, že přispěli na dobrou věc.

Na závěr musím zmínit sponzory celého Waldenu, bez kterých by tato akce nebyla možná. Obrovské díky tedy patří městu Příbram, Městskému Kulturnímu centru Příbram, JPV Trans, Josefu Matějkovi a všem, kteří přišli naši akci podpořit.

Veronika Dandová 12L

Leonardo da Vinci

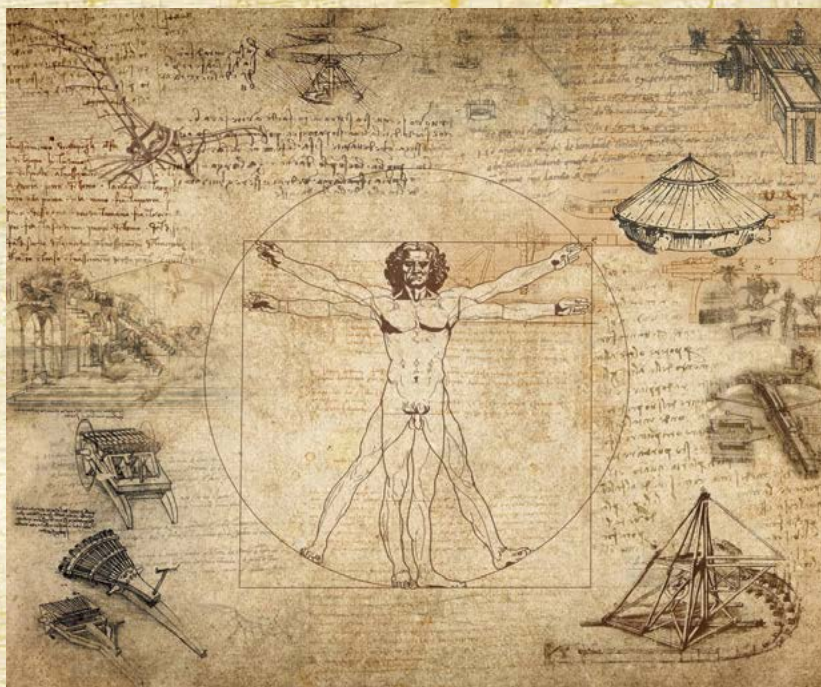
Rodným jménem Leonardo di ser Piero.

Narození: 15. dubna 1452, úmrtí: 2. května 1519

Byl italský malíř, čelný představitel renesanční malby, mimo jiné autor nejslavnějšího obrazu všech dob, portrétu zvaného Mona Lisa. Byl nemanželským synem notáře Piera a venkovanky Cathariny. Leonardo byl nadaný v mnoha různých oborech.

Leonardovy vynálezy

Měl správnou představu o pohybu planet, gravitaci, vlnění, hoření, o koloběhu krve atd. Leonardovy vynálezy lze rozdělit do čtyř základních skupin: létací stroje, pracovní nástroje, válečné stroje, s vodou související vybavení. Jako vynálezce předvídal nebo navrhl princip bagrů, odstředivky, dmychadla, zemních vrtáků, kolesové lodi, letadla, padáku, potápěčského úboru, rýhované hlavě, šlapacího soustruhu, tiskařského lisu, závitníku a závitnice, tkacího stroje a mnoha dalších. Nezachovalo se žádné Leonardovo architektonické dílo.

Mona Lisa, též označovaná La Gioconda, portrétovaná žena se pravděpodobně jmenovala Lisa del Giocondo. Vytvořil jej během svého pobytu ve Florencii a odvezl jej s sebou při svém útěku z Říma do Francie v roce 1516.

Poslední večeře je nástěnná malba z 15. století. Nachází se v refektáři dominikánského kláštera u milánského kostela Santa Maria delle Grazie. Leonardo Da Vinci malbu vytvořil pro své patryny Ludovica Sforza a Beatrice d'Este. Malba zachycuje Ježíše a dvanáct apoštolů při poslední večeři. Ježíš sedí uprostřed stolu a je dominantní figurou na obraze. Kolem něj vidíme čtyři skupinky po třech apoštolech, kteří jsou nahnuti k sobě a debatují o zprávě, kterou jim právě Ježíš pověděl. Řekl jim, že ho jeden z nich zradí. Vedle Ježíše sedí tři nejdůležitější apoštolové.

Hieronymus Bosch

Pravým jménem Jheronimus Anthonssen Van Aken se narodil okolo roku 1450 v nizozemském městě Hertogenbosch (jinak zvaném Den Bosch), v jehož okolí žil malíř celý život. O Boschově životě je toho známo velmi málo a jediné písemné doklady se nacházejí v městském archivu Hertogenbosch. Ve 13 letech se pravděpodobně stal svědkem požáru jeho rodného města, při němž shořelo přes čtyři tisíce domů. Mezi lety 1480-81 se oženil s Aleyt Goyaerts van den Meerven.

Jeho nejvýznamější dílo je triptych **Zahrada pozemských rozkoší**, který zhotovil mezi lety 1503/4. Triptych zachycuje několik biblických scén. Levý panel vyobrazuje Ježíše Krista s Adamem a Evou. Prostřední panel pak vyobrazuje spoustu nahých lidských bytostí při sexuálních hrátkách. A nakonec pravý panel zachycuje peklo a zatracení. Triptych má rozměry 220 × 389 cm a každý panel je nezbytně nutný k pochopení celého díla.

Noty v knize i na pozadí lidského těla se dají zahrát a po poslechnutí to může obdivovateli zajímavě pozměnit dojem na celé Boschovo dílo.

Co se týče osobnosti Hieronyma Bosche nebo vize, kterou vkládal do obrazů, není nikomu známa, avšak v předchozích stoletích se věřilo, že souvisí se středověkou herezi a tajemnými okultními praktikami. Přesný počet autorských děl není znám. Bosch podepsal jen 7 děl a je známo že na počátku 16. století vznikalo několik kopií. Hieronymu Boschovi můžeme s jistotou připsat 25 děl.

Alfons Mucha

Datum narození: 24. 7. 1860

Datum úmrtí: 14. 7. 1939

Narodil se za dob Rakouského císařství v Ivančicích (město na jižní Moravě). Je známý jako malíř, grafik, designer. Mezi jeho nejznámější díla patří Slovanská epopej, Čtvero ročních období a mnoho obrazů žen nebo reklamních výtvorů... Byl průkopníkem secese. Jeho obrazy jsou velmi detailní.

Slovanská epopej

Ve Slovanské epopeji chtěl Mucha zobrazit dějiny Slovanstva. Pásmo tvořil 18 let. Dokončil jej roku 1928, spolu s Ch. Cranem předali epopej Praze a československému lidu.

Zajímavosti

A. Mrkos pojmenoval po Muchovi jednu planetku.

Mucha hrál dobře na kytaru a původně chtěl být hudebníkem.

V Paříži se stal rytířem čestné legie.

Jednou poskytl Paulu Gaughinovi přístřeší.

Díky jeho inovaci v reklamách i dodnes modelky propagují výrobky.

Stručný přehled biografie

Alfons Mucha měl bohémskou povahu, už od malička byl znatelný jeho výtvarný talent. Byl patriot. Dožil se 78 let, za ta léta stihl udělat ohromné množství plakátů, maleb a kreseb. V roce 1885 složil zkoušku z figurálního malířství a byl přijat do předposledního ročníku na Akademii výtvarného umění. Dlouho v Čechách neměl uznání, to však zvrátil pobyt v Paříži. V roce 1887–1894 tam dosáhl velkého úspěchu. Roku 1894 nastal v životě A. Muchy přelomový moment, kdy ho divadelní diva Sarah Bernhart požádala o plakát k její nové hře Gismonda. Plakát Muchy byl originální, v umění v podstatě přelomový a přes noc se z něj stala hvězda. Tento plakát je dodnes velmi slavný. V roce 1900 se konala v Paříži Světová výstava, kam byl A. M. pozván a uspořádal pavilon Bosny a Hercegoviny. Výstava trvala 7 měsíců a tento pavilon patřil mezi nejnavštěvovanější. Na tomto je tedy znát jeho celosvětová sláva už v době, kdy žil. Roku 1904–1909 pobýval v Americe. Respektive pendloval mezi Evropou a New Yorkem. V Americe dostal nápad na Slovanskou Epopej. Tu vytvářel až po návratu do Čech.

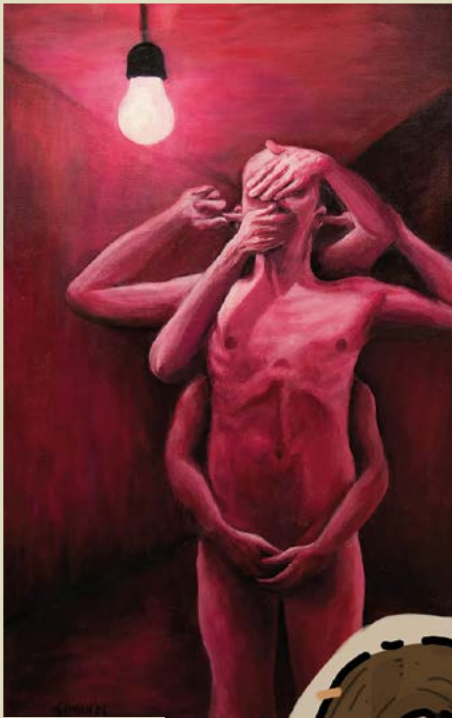
Alfons Mucha

Jan Simandl

Jan Simandl se zabývá malířstvím a designem.

Narodil se 5. 7. 1998 v České republice.

Je známý díky malířskému spolku jménem Nevzdělanci, který se skládá z pěti umělců (Václav Kovář, Adam Windsor, Jan Simandl, Lenka Jůnová, Jan Cichý). Nevzdělanci jsou běžní lidé, pracovali ve fabrice nebo na vyšších postech, lidé, kteří obětovali svůj čas umění, lidé, kteří zažili Život. Členové výtvarného spolku Nevzdělanci si pro své umění došli vlastní pílí, dřinou a potem, často po večerech studovali z knih, učili se podle starých mistrů, aby se nakonec rozhodli jít vlastní uměleckou cestou.

Nevzdělanci věří, že umění může povznášet ducha skrze krásu a obyčejnost.

Zároveň nechtějí kopírovat styl starých mistrů, ale jít vlastní cestou. A pro tuto cestu obětovali vše: jistotu pracovní pozici a plat, rodinu a pohodlí pro to, aby se mohli věnovat umění. Umění nemá být poslem ideí, politických a názorových trendů, protože ty se mění s každou generací. Na jejich

Youtube kanále najdete různé tutoriály a typy k vylepšení malířských dovedností. Jejich nejvíce populární obsah jsou živá vysílání malby obrazů, které bývají velké několik metrů.

Walt Disney

celým jménem Walter Elias Dizey narozen 5. prosince 1901 v Chicagu a zemřel 15. prosince 1966 na rakovinu plic. Byl to americký filmový producent, režisér, scénarista, dabér, animátor, podnikatel a filantrop. Jeho manželka se jmenovala Lillian Bounds a měli spolu jedno dítě Diane Marie a druhé Sharon Mae, si adoptovali.

Když byly Waltovi 4 roky, tak se přestěhovali na farmu v Marceline a tam se projevila jeho láska ke kreslení. Jeho soused mu zaplatil za kesbu jeho koně. Po 4 letech se zase stěhovali k příbuzným tam ho zasvětili do světa filmu. V roce 1919 se rozhodl odejít z domova do Kansas City kde začala jeho umělecká kariéra. Společně se svým bratrem Royem našel dostatek financí, aby mohli vybudovat nové animační studio. Poslali nedokončenou ukázkou Alice Comedies newyorské distributorce Margaret J. Winklerové, která jim okamžitě odepsala. Po ukončení seriálu roku 1927 se autoři zaměřili více na animované postavičky, především na kocoura Julia, který připomínal kocoura Felixe.

Disney world

V třicátých letech 20. století plánoval Walt Disney postavit malý zábavní park v sousedství svých studií v Burbanku na pozemku o rozloze asi tří hektarů. Plán byl odložen vinou 2. světové války. Walt se rozhodl vybrat nový pozemek u Anaheimu, pomerančový sad, který měl nakonec rozlohu 160 akrů. Výstavba parku na něm byla zahájena 21. července 1954, a stála 17 milionů dolarů. Disney pro park navrhl pět tématicky odlišných oblastí. Park byl slavnostně otevřen v roce 1955. Další Disney parky jsou v Číně, v Japonsku, v USA a ve Francii

Mickey Mouse

je animovaná kreslená postavička, kterou v roce 1928 vytvořil Walt Disney a sám ho i namluvil. Mickey, dlouholetý maskot The Walt Disney Company, je antropomorfní myš, která obvykle nosí červené šortky, velké žluté boty a bílé rukavice. Jméno „Mickey“ navrhla manželka Walta Disneyho Lillian v reakci na původní Waltovo jméno „Mortimer Mouse“ během jízdy vlakem v roce 1928. Mickey je jednou z nejznámějších a všeobecně uznávaných fiktivních postav všech dob na světě.

JEAN-MICHEL BASQUIAT

* 22.12. 1960
+ 12. 8. 1988

Basquiat se narodil v New Yorku, kde i celý svůj život žil.

Navštěvoval základní umělecky zaměřenou školu Svaté Anny a poté střední školu Edwarda R. Murrowa kterou v šestnácti letech po neshodách s otcem opustil, aby mohl bydlet s přáteli a živit se prodejem svých děl.

Poprvé se představil veřejnosti v červnu 1980, když se zúčastnil výstavy The Times Square Show.

V roce 1982 se zařadil mezi zástupce neo-expresionistického hnutí a připojil se tak ke jménům jako Julian Schnabel, David Salle, Francesco Clemente a Enzo Cucchi. Nějakou dobu byl přítelem v té době ještě téměř neznámé Madonny.

Setkal se také s Andym Warholem, se kterým v letech 1984–1985 spolupracoval.

Roku 1984 se zvýšila jeho závislost na kokainu a heroinu, kterou si vypracoval v průběhu pobytu mezi uměleckou komunitou. Začal trpět nestálostí nálad a paranoiou.

Zároveň však rostl zájem o jeho dílo. Důkazem je mnoho skupinových i samostatných výstav v USA a Evropě. V lednu 1985 se také objevuje na titulní stránce časopisu The New York Times Magazine,

kde vyšel článek „New Art, New Money: The Marketing of an American Artist“

Úmrtí Andyho Warhola v roce 1987 jej velmi zasáhlo a podle jeho životopisné knihy měla zejména tato událost vliv na zhoršení stavu depresí a paranoi.

Zemřel znenadání 12. srpna 1988, ve svém ateliéru, na předávkování kombinace heroinu a kokainu (užíval kokain, aby zůstal vzhůru celou noc, aby se poté mohl ráno „uspat“ heroinem).

**“Art is how we
decorate space,
music is how we
decorate time.”**

GUSTAV KLIMT

Narození – 14. 7. 1862, Baumgarten, Vídeň

Smrt – 6. 2. 1918

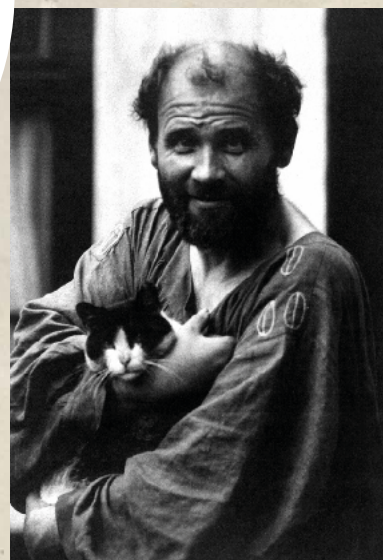
Národnost – Rakušan

Gustav Klimt se narodil do chudé rodiny. Otec byl zlatník, matka se chtěla stát operní zpěvačkou nebo herečkou, což si nikdy nesplnila. Otec připravoval své syny na zlatnické povolání, Gustav byl však velmi umělecky nadaný už od mladého věku, proto ve svých 14 letech nastoupil na vídeňskou uměleckou školu, a studoval malířství v Ateliéru Ferdinanda Laufberga.

O povaze Gustava Klimta se mnoho neví. Svůj život zasvětil umění a stranil se osobnímu životu, dával přednost svému vnitřnímu světu. Byl málomluvný a osamělý, mnozí říkají, že měl komplikovanou osobnost.

*„Nevytvořil jsem jediný autoportrét. Vlastní osoba mě jako eventuální malířské téma nijak nezajímá. Moji zvědavost vzbu-
zují spíše jiní, zvláště ženy. Jsem přesvědčen, že jako člověk nejsem příliš zajímavý.“*

Gustav Klimt

Klimt kreslil akty a obrazy erotickým stylem, za svůj život nakreslil čtyři tisíce aktů. Používal olejové barvy na plátně. Svě obrazy zdobil pravým zlatem – tím se ke zlatnictví více přiblížil.

Klimt měl mnoho milenek, nechtěl se oženit. Později se stejně oženil s Emilií Flöge. Byl otcem tří dětí: Gustav Učický, Otto Zimmermann a Gustav Zimmermann.